

Și totuși, marea

David Daniel Adam

Cu fruntea încruntată în valuri cărunte
E tare supărată și face spume
Că nu mai e dorită așa cum era
De cei mulți, care se scăldau în apele ei.
E mângâiată totuși de cei care o cântă ca mine,
De care era plictisită și indiferentă
Înainte de timpul ăsta înfierbântat de viroze.
Acum însă, îmi șușotește că mă dorește
Și se gudură pe lângă mine ca o pisică târcată.
Mă cheamă la ea, marea, nu tu!